

РЕШЕНИЕ

№ 26828

гр. София, 08.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 08.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4099** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от АПК, във вр. с чл. 25, ал. 3 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], ж. к. О. купел – 2, [жилищен адрес] срещу Решение рег. № 513005 – 58 от 13.03.2025 г. относно отказ за изтриване на лични данни на физическо лице в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР, издадено от директор на СДВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност, тъй като заповедта противоречи на материалноправни разпоредби, вкл. на такива от правото на ЕС и на международните договори (ЕКПЧ, Конвенция № 108), както и на законовата цел. Твърди се, че административният орган не е съобразил актуалната практика на Съда на ЕС по дела С-118/22, С-205/21 и С-80/23. Административният акт е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспореното решение е издадено от некомпетентен орган. Вместо от директор на ГДНП, решението е издадено от директор на СДВР. В оспореното решение липсва анализ на данните относно личността на Г. Е. Р.. Не са събрани данни относно личността на Г. Е. Р. като гражданин и служител. Атакуваното решение е издадено в нарушение на материалния закон – чл. 146, т. 4 от АПК. Претендира се отмяна на заповедта и снемане на полицейската регистрация. Моли за присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично. Представява се от адв. Р. З. – К., с пълномощно, което представя в открито съдебно заседание. Иска от съда да се уважи жалбата. Претендира в полза на жалбоподателя да бъдат присъдени разноски за адвокатски хонорар и платената държавна такса.

Ответникът - директорът на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), представлява се

от юрисконсулт Б. С.. Иска от съда да се остави без уважение жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща прокурор за участие в производството. Не изразява становище по съществото на спора.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено от фактическа страна следното:

В Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) е постъпило заявление с вх. № 328605 – 6 / 13.01.2025 г. по описа на ГДНП. Заявлението е подадено от Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН], с искане да бъдат заличени личните му данни от обработване от МВР, във връзка със служебните му задължения. Производството е проведено по реда на чл. 42, ал. 1 и чл. 56, ал. 6 от Закона за защита на личните данни и във връзка с чл. 25, ал. 3 от ЗМВР.

В резултат на проверка е установено, че Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН], е бил извършител по ЗМ 15087 от дата 19.02.2010 г. по описа на 02 РУ – СДВР на престъпление по чл. 201 от Наказателния кодекс. След приключване на разследването по досъдебното производство, делото е внесено в СРС с обвинителен акт по пр. пр. № 71582 / 2009 г. на Софийска районна прокуратура. Наказателното производство е приключило с Протоколно определение за споразумение по НОХД № 12644 / 2010 г. по описа на СРС, НО, 96 – ти състав, с което на лицето е наложена „Пробация“ за срок от 6 месеца. Споразумението е влязло в сила на дата 16.06.2011 г. С това споразумение подсъдимият е признат за виновен, за това че на 11.01.2009 г., в [населено място], пред Централна автогара – С., предгаров площад „Трафик маркет“ в качеството си на длъжностно лице – стюард на автобус в „Юнион Ивкони“ ООД, е присвоил чужди движими вещи – парична сума в общ размер на 2442.91 лева, собственост на „Юнион Ивкони“ ООД, стойност на продадени билети, получени суми за курсове с направление В. – С., В. – П. и М. – Л., връчени в това му качество и поверени му да ги пази – престъпление по чл. 201 от НК. На основание чл. 201, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 1 и ал. 2, т. 2 от НК на Г. Е. Р. е наложено наказание „Пробация“ за срок от 6 месеца. Споразумението е влязло в сила от момента на сключването му – 16.06.2011 г.

Заявлението е било подадено до Главна дирекция „Национална полиция“. Там е регистрирано и заведено с вх. № 328605 – 6 / 13.01.2025 г. по описа на ГДНП. В ГДНП е била извършена проверка, при която е установено, че в „Картотека полицейска регистрация“ – ГДНП за Г. Е. Р. към 16.01.2025 г. не се обработват и съхраняват данни за извършена му полицейска регистрация по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗМВР. Установява се, че в автоматизираните информационни фондове на МВР към същата дата са налични следните данни: - извършител по ЗМ № 15087 / 19.02.2010 г. по описа на 02 РУ – СДВР, за деяние по чл. 201 от НК.

След препращането на заявлението на Г. Е. Р. в компетентната административна структура – СДВР, отново е извършена проверка. В резултат от проверката са установени определени факти. Върху основата на тези факти е изготвено Становище по рег. № 3286р – 4188 / 25 г. Становището е изготвено от Началник на отдел КИАД. В становището е предложено да не се заличават данните по отношение на Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН]. Основните мотиви в това становище са, че не е налице основание за заличаване на обработваните данни на заявителя. В чл. 3 от Инструкция № 8121з – 748 / 20.10.2014 г., изменена и допълнена с Инструкция № 8121з – 1127 / 11.09.2018 г., за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК не е предвидена хипотеза за заличаване на лични данни, в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, включително и при настъпила

реабилитация. Посочено е в становището, че степента на риск на лицето трябва да се отчете като елемент, наред с естеството и тежестта на престъплението.

От справка за съдимост рег. № 250129005000047930 ЦАИС „Съдебен статус“ (л. 35 от делото) се установява, че Г. Е. Р. е сключил споразумение за престъпление по чл. 201 от НК. На основание чл. 201, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 1 и ал. 2, т. 2 от НК на Г. Е. Р. е наложено наказание „Пробация“ за срок от 6 месеца. Споразумението е влязло в сила от момента на сключването му – 16.06.2011 г. Той е бил реабилитиран на дата 22.01.2014 г.

От директор на СДВР е издадено Решение рег. № 513005 – 58 от 13.03.2025 г. относно отказ за изтриване на лични данни на физическо лице в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР. Възприети са изцяло мотивите, изложени в становището на Началник на отдел КИАД. В чл. 3 от Инструкция № 8121з – 748 / 20.10.2014 г., изменена и допълнена с Инструкция № 8121з – 1127 / 11.09.2018 г., за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК не е предвидена хипотеза за заличаване на лични данни, в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, включително и при настъпила реабилитация. Степента на риск на лицето трябва да се отчете като елемент, наред с естеството и тежестта на престъплението. Данните са необходими за установяване на връзки между различни разкрити престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Не е отпаднала целта от съхраняване на личните данни на Г. Е. Р.

Административният орган е посочил, че в съответствие със съображение 67, във връзка със съображения 59 и 60 от Решение на Съда на ЕС от дата 30.01.2024 г. по преюдициално дело С – 118 / 2022 г., трябва да се извърши анализ и преценка относно „абсолютната необходимост“ за продължаване на съхранението на личните данни на Г. Е. Р.. В случая такава необходимост е налице, според органа.

Недоволен от така постановеното Решение рег. № 513005 – 58 от 13.03.2025 г. относно отказ за изтриване на лични данни на физическо лице в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР, издадено от директор на СДВР, Г. Е. Р. го оспорва пред състав на АССГ.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Решението е връчено на дата 24.03.2025 г. лично на Г. Е. Р.. Жалбата е подадена чрез административен орган на дата 04.04.2025 г. Жалбата е подадена в срок.

По същество е основателна.

В настоящото производство съгласно чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл. 29 ал. 1 от ЗМВР. Администратор на лични данни по смисъла на ЗЗЛД е министърът на вътрешните работи, съгласно чл. 29 ал. 1 от ЗМВР. Той може да оправомощава длъжностни лица, които да обработват личните данни. Във връзка с това е издадена Заповед № 8121з – 1111 / 08.10.2019 г., с която Министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник – директорите на СДВР да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания за упражняване на права по чл. 12 – 22 от Регламент (ЕС) 2016 / 679 и по чл. 53 – 56 от ЗЗЛД, и да изпълняват задълженията си по чл. 34 от Регламент (ЕС) 2016 / 679 и по чл. 68 от ЗЗЛД.

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона писмена форма.

По отношение на спазване на производствените правила на АПК и на материалния закон

В чл. 26, ал. 1, т. 3 ЗМВР е предвидено, че при обработване на лични данни, свързано с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. В чл. 26, ал. 2 от ЗМВР е предвидено, че сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни. Въз основа на законовата делегация на чл. 26, ал. 2 ЗМВР в Инструкция № 8121з-748/20.10.2014 г. са уредени сроковете и основанията за съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР.

В конкретния случай приложимият материален закон е този, установен в Инструкция № 8121з-748 от 20 октомври 2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (В сила от 01.11.2014 г.), издадена от Министъра на вътрешните работи (обн. – ДВ, бр. 88 от 2014 г., последно изм. и доп. – ДВ, бр. 78 от 2018 г.) В случая е неотнормосимо твърдението в хода по същество на адв. К., че иска от съда заличаване на криминалистическа регистрация. Установено е в хода на административното производство, че такава спрямо Г. Р. към момента на подаване на заявлението му в ГДНП няма.

Съгласно § 1., точка 1 от Допълнителните разпоредби на Инструкция № 8121з-748 от 20 октомври 2014 г., "Лични данни" по смисъла на този подзаконов нормативен акт е съвкупност от следните данни: а) собствено, бащино и фамилно име; б) единен граждански номер, личен номер на чужденец или дата на раждане за чужденец; в) гражданство; г) етническа група (според самоопределението на лицето); д) пол; е) образование; ж) професия/специалност; з) месторождение - държава, община, населено място; и) местоживеене - държава, област, община, населено място, жилищен комплекс, квартал, улица, номер, блок, вход, етаж, апартамент, телефон; к) месторабота - предприятие/фирма, ЕИК, държава, община, населено място, квартал, улица, номер, блок, вход, етаж, апартамент, телефон; ведомство, длъжност; л) икономическа активност; м) прякори. Принципно полицейската регистрация има значително по – широк обхват, като в нея се включва и дактилоскопиране и фотографиране на лицата, както и изземване на образци за ДНК профил на лицата (чл. 68, ал. 3 от ЗМВР).

В чл. 7 от Инструкция № 8121з-748 от 20 октомври 2014 г. е посочено, че сроковете по чл. 3 не се отнасят до снемането на полицейска регистрация. Снемането на полицейска регистрация се извършва при условията на ЗМВР. Във връзка с това неоснователно в жалбата до съда се посочва разпоредбата на чл. 68, ал. 6 от ЗМВР относно това кой е компетентният административен орган.

Целта на обработката и съхранението на личните данни в информационните фондове на МВР по реда на посочената Инструкция е защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, разкриване на престъпления и опазване на обществения ред. В чл. 2, ал. 1 от Инструкцията е посочено, че в Министерството на вътрешните работи се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на [НПК](#) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Конкретни срокове за заличаване на данни са предвидени за пострадалите от престъпление (при настъпване на смърт на лицето, но не по-рано от 10 години от датата на въвеждането им във фондовете на МВР – чл. 4 от Инструкцията), както и по отношение на заявителите на престъпление (при изтичане на 5 години от датата на въвеждането им във фондовете на МВР – чл. 5 от Инструкцията).

По отношение на въведените лични данни на Г. Е. Р. съдът установи, че действително по отношение на жалбоподателя Р. не е налице нито една от хипотезите на чл. 3 от Инструкция № 81213-748 от 20 октомври 2014 г. Хипотезите са изчерпателно изброени: 1. постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; 2. не е образувано наказателно производство в случаите на чл. 24, ал. 5 НПК; 3. наказателното производство е прекратено: а) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; б) (на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли сроковете по чл. 243, ал. 10, изр. 2 НПК; в) на основание чл. 24, ал. 5 НПК; г) на основание чл. 250, ал. 1, т. 2 НПК; д) на основание чл. 24, ал. 1, т. 8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство. 4. влязла в сила оправдателна присъда; 5. изтекъл давностен срок по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 от Наказателния кодекс (НК) при: а) постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; б) прекратяване на наказателното производство на основание чл. 24, ал. 1 НПК с изключение на случаите на чл. 24, ал. 1, т. 1 и 8а НПК; 6. наложена е глоба по административен ред на основание чл. 218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; 7. освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание (чл. 78а НК); 8. лицето е починало - във всички останали случаи.

В конкретния случай по отношение на Г. Р. е налице настъпила реабилитация. Това обстоятелство не е спорно между страните. Съгласно чл. 88а, ал. 1 от НК, когато от изтърпяването на наказанието е изтекъл срок, равен на този по чл. 82, ал. 1 и осъденият не е извършил ново умишлено престъпление от общ характер, за което се предвижда наказание лишаване от свобода, осъждането и последиците му се заличават независимо от предвиденото в друг закон или указ. Съгласно чл. 82, ал. 1 от НК, наложеното наказание не се изпълнява, когато са изтекли: т. 5 две години за всички останали случаи. Именно тази разпоредба е била приложена, доколкото Р. не е бил осъден на наказание „лишаване от свобода“, а поради сключеното споразумение му е наложено по – лекото наказание „Пробация“ за срок от 6 месеца. Началният момент на тези две години е започнал да тече от момента на изтърпяване на наказанието от страна на Р.. По делото е приложено удостоверение от ГДИН (л. 24 от делото). Видно от това удостоверение началото на наказанието е от дата 21.07.2011 г., респ. пробацията е изтърпяна от Р. на дата 21.01.2012 г. Той е бил реабилитиран по право две години след това, а именно - на 22.01.2014 г.

Като институт на наказателното право реабилитацията прекратява окончателно правоотношението на съдимост между държавата и осъденото лице. Съгласно чл. 85, ал. 1 от НК, реабилитацията заличава осъждането и отменя за в бъдеще последиците, които законите свързват със самото осъждане. Реабилитацията слага край на наказателното правоотношение между държавата и престъпния деец, породено от факта на извършеното престъпление или на наказуем стадий на умишлена престъпна дейност. След реабилитация деецът вече не се третира като „осъждан“, т. е. няма статут на „осъждан“. Реабилитацията няма обратно действие. Тя действа само за в бъдеще. Правното действие на реабилитацията се изразява в отказ от страна на държавата да продължава занапред да упражнява третото от правомощията си по наказателното правоотношение – да третира лицето като осъждано. Съдържанието на това правомощие се свежда до прилагане на спрямо осъдения на тези ограничения на правата му, които законите свързват със самия факт на осъждането и които не са елемент от наложеното наказание. Това са например забраните осъденият да заема определени съдебни длъжности, да бъде търговец, да участва в управителните органи на търговски дружества и кооперации и други.

Това, което е важно за настоящото дело е, че принципно фактът на реабилитацията няма пряко отношение към отговора на въпроса, съобразено ли е оспореното решение с материалния закон. Това е така, защото настъпването на реабилитацията не е основание за заличаване на личните данни на Г. Р.. Обработването на тези данни в информационните масиви на МВР е свързано с факта на извършването на деянието, а не се явява последица от осъждането на лицето. Неговите данни са част от масивите на МВР, поради факта на извършване на престъплението. Реабилитацията обхваща последиците от осъждането, като ги заличава, но по никакъв начин не променя юридическият факт „престъпление“.

Независимо от посоченото, според настоящият състав, трябва да се обсъди и съобрази тълкуването, осъществено в Решение на Съда на ЕС от 30 януари 2024 г. по дело С – 118 / 2022 г., NG, ECLI:EU:C:2024:97. В практиката на ВАС е формирано тълкуване, че и в случаите на отказ да се заличат данни, които попадат в приложното поле на Инstrukция № 81213-748 от 20 октомври 2014 г., случаят трябва да се разгледа и през призмата на Решение на Съда на ЕС от 30 януари 2024 г. (в този смисъл Решение 6210 от 10.06.2025 г. по адм. д. № 1519 / 2025 г., Пето отделение на ВАС).

По силата на Решение на Съда на ЕС от 30 януари 2024 г. по дело С – 118 / 2022 г. чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива (ЕС) 2016 / 680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008 / 977 / ПВР на Съвета, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, букви б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че *не допуска национално законодателство*, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по – конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Безспорно е, че нито едно от посочените в чл. 3 от Инstrukция № 81213-748 от 20 октомври 2014 г. основания за изтриване на лични данни не е приложимо в разглежданата хипотеза на лице, осъдено с влязла в сила присъда, дори след като е реабилитирано, поради което тези данни се съхраняват в съответния регистър и могат да бъдат обработвани от имащите достъп до тях органи без никакви ограничения във времето, до смъртта на това лице. Съхранението от полицейските органи на лични данни и по - конкретно на данните, които са определени в § 1, т. 1 от ДР на Инstrukция № 81213-748 от 20 октомври 2014 г. се отнася до обработване на лични данни, отговарящи на цели, които съгласно чл. 1, § 1 от Директива 2016/680 попадат в приложното поле на тази директива.

Съгласно чл. 4, § 1, буква в) от нея, държавите членки трябва преди всичко да гарантират, че личните данни са подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват. Тази разпоредба изисква държавите членки да спазват принципа на "свеждане на данните до минимум", с оглед спазване на принципа на пропорционалност. По силата на чл. 4, § 1, буква д) от Директива 2016/680 държавите - членки трябва да гарантират, че

тези данни се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данни за период, не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват.

В решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С -118/22 г. е дадено задължително тълкуване, че чл. 4, § 1, букви в) и д) от Директива 2016/680, разглеждан във връзка с чл. 5 и 10, чл. 13, § 2, буква б) и чл. 16, § 2 и 3 от тази директива в светлината на членове 7 и 8 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, и по-конкретно на биометрични и генетични данни за лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, и то до смъртта на субекта на данни, включително когато той е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване.

Съгласно чл. 633 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, решението на Съда на Европейските общности (СЕС) е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022 г. разрешения са безспорно относими към настоящия казус. Налага се изводът, че установената в националното законодателство възможност за обработка на лични данни в случаите, свързани с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред и възможността за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи (МВР) във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс \(НПК\)](#) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, трябва да съответства на съюзното законодателство.

Констатацията на СЕС в решение от 30.01.2024 г. по дело № С -118/2024 г., че национални разпоредби, които не предвиждат задължение за периодичен преглед на необходимостта от съхранение на данни или не предвиждат подходящи срокове за изтриването на тези данни, противоречи на [чл. 5 Директива /ЕС/ 2016/680](#), е относима и към личните данни, съхранявани в автоматизирани и неавтоматизирани информационни фондове на МВР. Тази директива не допуска национално законодателство, което за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания предвижда съхранение от полицейските органи на лични данни, на лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, до смъртта на субекта на данни, включително когато този субект е реабилитиран, без да задължава администратора периодично да проверява дали това съхранение все още е необходимо, и без да признава правото на субекта на данни на изтриване на горепосочените данни, щом съхранението им вече не е необходимо за целите, за които те са били обработвани, или евентуално правото на ограничаване на тяхното обработване. (в този смисъл Решение № 5738 от 02.06.2025 г. по адм. д. № 1525/2025 г., V отд. на ВАС)

Административният орган трябва да извърши проверка при подадено заявление за изтриване на лични данни. Обхватът на тази проверка включва не само установяване наличието, респ. липсата на основанията в чл. 3 от Инструкция № 8121з-748 от 20 октомври 2014 г. за изтриване на лични данни. Проверката е по – широка по своя обхват. Тя трябва да включва събиране и анализ на информация относно заявителя- субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания за заличаване на личните данни в информационните фондове на МВР - чл. 3 от Инструкция № 8121з-748/2014 г., предвид характера

на конкретното административно производство, но и на по широк кръг данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с обработването на лични данни цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т. 67 вр. т. 62 и т. 69 от решението по дело С-118/22г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез различни способы, включително чрез способа на полицейската регистрация, ако такъв е приложим, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо. (в този смисъл Решение № 2522 от 12.03.2025 г. по адм. д. № 9465/2024 г., V отд. на ВАС)

Резултатите от извършената от административния орган проверка за *необходимост*, трябва да са обективирани в крайният акт, с който завършва производството по чл. 21 от сега действащата Инstrukция № 81213-1280 от 7 октомври 2021 г. за реда за обработване на лични данни в министерството на вътрешните работи, и да са част от мотивите на органа за издаване на административния акт.

Административният орган е постановил своя административен акт при липса на мотиви, които да покриват посочения по – горе обхват и стандарт. Органът е посочил, че не е налице нито едно от основанията в чл. 3 Инstrukция № 81213-748/2014 г. Това не е спорно по делото. Административният орган обаче не е извършил проверка относно естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа и са относими към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото.

В мотивите на оспореното решени е посочено, че е налице необходимост органите да разполагат с информация за Р.. Според органа, данните са необходими за установяване на връзки между различни престъпления и извършване на превенция на деяния, опасни за обществото. Тези мотиви на органа не са подкрепени с конкретни фактически установявания. Те представляват преразказ на отделни елементи от мотивите на СЕС в решение от 30.01.2024 г. по дело № С -118/2024 г. (идентичен текст се съдържа в т. 55 от решението на СЕС от 30.01.2024 г. по дело № С -118/2024 г., която препраща към съображение 27 от Директива 2016 / 680). Не е ясно извършеното присвояване от Р. каква връзка има с други престъпления, доколкото не са събрани данни за други противозаконни прояви на жалбоподателя, респ. липсват данни за наличие на съучастие в престъпление. С характер на преразказ на отделни части от съюзното решение е и констатацията, че степента на риск на лицето трябва да се отчете като елемент, наред с естеството и тежестта на престъплението. Всъщност анализът на *необходимостта* от съхраняване на личните данни се свежда до извода, че Р. е признат за виновен и осъден за умишлено престъпление от общ характер. След което отново без конкретни факти е посочено, че мярката е пропорционална и не е в противоречие с правото на зачитане на личния и семейния живот,

уредено в чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

Липсата на мотиви с посочения обхват в оспореното решение не може да бъде преодоляна с мотиви от съда при осъществяване на съдебен контрол в хипотезата на съдебно оспорване на акта. Съдът не е в състояние да формира верни изводи относно нарушаване баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни. (в този смисъл Решение № 2522 от 12.03.2025 г. по адм. д. № 9465/2024 г., V отд. на ВАС) За тази преценка е необходимо първо административният орган да установи определен обем от факти и да ги оцени правно.

В обобщение съдът намира, че оспореното решение е издадено в нарушение на чл. 35 от АПК и в противоречие със съюзното тълкуване в решение от 30.01.2024 г. по дело № С -118/2024 г. Това е довело до липса на мотиви при издаването на оспорения акт. Не са събрани всички доказателства, които да предоставят възможност на административния орган да прецени обективно „необходимостта от обработване на личните данни“ на Г. Е. Р.. Налице са основанията за отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК. Обжалваният индивидуален административен акт трябва да бъде отменен и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката да бъде върната на административния орган за ново разглеждане на заявлението с вх. № 328605 – 6 / 13.01.2025 г. по описа на ГДНП при спазване на задължителните указанията по тълкуване и прилагане на закона, така както са дадени в решението.

Относно разноските в производството

При този изход на спора право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в негова полза трябва да се присъдят такива. С оглед на направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от страна на процесуалния представител на ответника, съдът намира същото за неоснователно. Възнаграждението е съобразено с чл. 8 от Наредбата. Трябва да се присъди и заплатената от жалбоподателя държавна такса в размер на 10 лева.

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 45-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], ж. к. О. купел – 2, [жилищен адрес] Решение рег. № 513005 – 58 от 13.03.2025 г. относно отказ за изтриване на лични данни на физическо лице в Интегрирана регионална полицейска система – СДВР, издадено от директор на СДВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на СДВР за ново произнасяне по заявлението с вх. № 328605 – 6 / 13.01.2025 г. по описа на ГДНП, подадено от Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН], при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, като на основание чл. 174 от АПК определя 30 – дневен срок за произнасяне.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на Г. Е. Р., ЕГН [ЕГН], сумата от 610 лв. разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.